

Volg Mij!

Tijdschrift
voor jonge
Christenen

Terug naar de bron

Verzoening

De 'kofferdragers'

2/2016

Inhoud

■ Actualiteiten:	
Terug naar de bron	4
■ Jezus Christus:	
Steeds bereid om te zegenen	7
■ Bijbelstudie:	
Het Evangelie naar Markus	9
■ De Bijbel in praktijk:	
Hongersnood in het Broodhuis van God (Ruth 1)	15
Zonde (niet) tot de dood (1 Joh. 5:16)	19
De ‘kofferdragers’ van Paulus	22
Blijdschap	25
■ Personen in de Bijbel:	
De zonen van Korach	27
Een ‘rechtvaardige’ op de verkeerde plek	30
■ Blijde boodschap:	
Bekering op een boomstam	36

Colofon

© **en abonnementen:**

Stichting Uit het Woord der Waarheid
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
Postbus 260
7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
e-mail: bestel@uhwdw.nl
Alle vragen i.v.m. abonnementen
richten aan de uitgever!

Redactie:

www.ChristelijkJeugdwerk.nl
E-mail: VolgMij@christelijkjeugdwerk.nl

Lay-out en ontwerp:

Andre Dietermann, www.dtp-medien.de

Volg Mij! verschijnt min. zes keer per jaar. Abonnementsprijs Nederland 18,95 euro, Europa 26,95 euro (incl. verzending).

Gebruikte Bijbelvertaling: veelal de Herziene Statenvertaling, soms de Statenvertaling 1977 en wat betreft het Nieuwe Testament de Voorhoeve-editie.

Een woord uit het fictieve ‘Christelijke Basiswoordenboek’ speelt in dit nummer een heel belangrijke rol: dienen. In de Bijbelstudie over het Evangelie naar Markus werpen wij eerst een blik op de volkomen Dienaar, het Voorbeeld voor iedereen die graag de Heere wil dienen. Maar in de Bijbel komen wij ook mensen tegen die hun God trouw gediend hebben, zoals de zonen van Korach in het Oude Testament of de mannen die met de apostel Paulus meereisden en – ook al was dat op de achtergrond – daarom niet minder belangrijke opdrachten vervulden (de ‘kofferdragers’ van Paulus).

De Bijbel vertelt ons niet alleen over gelovigen die ons door hun voorbeeld bemoedigen, maar toont ons ook het falen in het leven van een gelovige. Dat gebeurt om ons te waarschuwen, zoals bijvoorbeeld bij Lot (‘Een rechtvaardige op de verkeerde plek’). Maar wij mogen ons laten opvrolijken door Zijn blijdschap, want ‘de vreugde van de Heere, dat is uw kracht’ (Neh. 8:11).

Bij het lezen in de Bijbel kom je altijd teksten tegen die niet zo makkelijk te begrijpen zijn. Zo schrijft de apostel Johannes in zijn eerste brief over de ‘zonde tot de dood’. Hier komen we op terug.

Lezers die nog op school zitten, zullen onvermijdelijk de evolutietheorie tegenkomen. Als Christenen geloven wij de uitspraken in de Bijbel dat God de Schepper alles geschapen heeft. Zijn de leer van de schepping en de natuurwetenschappelijke feiten met elkaar in overeenstemming te brengen?

Veel zegen bij het lezen van dit nummer!

de redactie

Terug naar de bron...

Bij een Indianenstam in Noord-Amerika had het opperhoofd zijn mensen bij elkaar geroepen, om belangrijke kwesties van de stam te bespreken. Aan het einde stelde één van zijn getrouwen hem een vraag: 'Groot opperhoofd, hoe zal de komende winter worden?'

Het opperhoofd was een wijs man, die zijn mensen heel goed kende. Hij dacht bij zichzelf: als ik zeg dat het een milde winter wordt, dan zullen mijn rode broeders geen hout verzamelen. Dus zeg ik: het zal een lange strenge winter worden. En zo antwoordde hij hun ook.

Het opperhoofd observeerde nu heel aandachtig de herfst. Het was buitengewoon zacht en het duurde bovendien al veel langer dan anders. Hij werd onzeker over zijn voorspelling. 'Wat kan ik nu doen?', dacht het opperhoofd en kreeg plotseling een idee. Hij reed meteen naar het dichtstbijzijnde meteorologische station en vroeg aan de blanke wetenschapper: 'Blanke broeder,

kunt u mij zeggen hoe de komende winter zal zijn?' – 'Ja, we verwachten een heel lange en strenge winter!'

Met verbazing keek het opperhoofd naar al de computers, meetapparaten en antennes. 'Geen wonder', merkte hij op, 'Dat hebt u zeker met al deze dure apparaten uitgevonden?'

'Nee', verklaarde de meteoroloog, 'we hebben de Indianen geobserveerd en ze sprokkelen hout als gekken'... Dus had het opperhoofd zijn eigen informatie weer terug.

Wij hebben een bindende informatiebron nodig, die buiten onze eigen ideeën ligt. De belangrijkste bron voor ons als Christenen om de wereld te begrijpen is het **Woord van God**.

Verzoening

Verzoening van zonden door bloed

Voordat de zonde in de wereld kwam, was er geen sprake van bloed, van bloedvergieten. Pas na de zondeval lezen we dat er dieren gedood en geofferd werden (Gen. 3:21; 4:4). Maar ook toen aan de mensen na de zondvloed het eten van het vlees van een dier werd toegestaan, was het hun niet geoorloofd om van het bloed te genieten.

Want het bloed dat bij het slachten van een dier vergoten werd, getuigt van de zonde die in de wereld is. Het spreekt van de dood, die immers het loon van de zonde is (Gen. 2:17; Rom. 6:23). Het herinnert ons echter tegelijk aan de Schepper en Onderhouder van al het leven. Daarmee komen we bij de tweede consequentie van het feit dat het bloed het symbool van de ziel is: het is het middel dat God voorgeschreven heeft tot verzoening en vergeving van zonden. De draagwijdte van deze waarheid reikt tot in alle eeuwigheid!

Het eerste mensenpaar werd al na de zondeval door God met kleding van huiden bekleed. Om hun naaktheid te verbergen, hadden Adam en Eva schorten van vijgenbladeren gemaakt, die echter hun naaktheid maar heel gedeeltelijk bedekten. God stelde iets tegenover deze gebrekkige menselijke inspanningen, iets dat gebaseerd was op de dood van een onschuldig dier: huiden van dieren.

Weliswaar wordt het doden van die dieren hier niet specifiek genoemd, maar de kleding die God aan het gevallen mensenpaar gaf, veronderstelt dit wel (Gen. 3:7, 21). Het bloed van een onschuldig dier moet vloeien, opdat de naaktheid van de zondige mens

bedekt kan worden: de eerste heenwijzing in Gods Woord naar het verlossingswerk van de Heere Jezus.

De reddende kracht van het bloed ondervond het volk Israël voor het eerst. God had als laatste van de tien plagen over Egypte het doden van alle eerstgeborenen aangekondigd. Maar aan Zijn volk had Hij een middel tot redding gegeven: het paaslam, waarvan ze het bloed aan de deurposten en bovendorpel moesten strijken. De verderfengel ging aan alle huizen voorbij waarvan de deuren met het bloed van het paaslam bestreken waren, want God had gezegd: 'Als Ik het bloed zie, zal Ik u voorbijgaan' (Ex. 12:13). Niet het oordeel van de mensen over het bloed en zijn werking was hierbij bepalend, maar alleen het oordeel van God.

Uit het Nieuwe Testament weten wij dat het paaslam typologisch (dat wil zeggen: als illustratie, als beeld) naar de Heere Jezus verwijst: 'Want ook ons pascha, Christus, is geslacht' (1 Kor. 5:7). Ieder, die in geloof zijn toevlucht tot Hem neemt, staat voor altijd onder de geweldige bescherming van Zijn bloed.

De wet, die Israël na zijn uittocht uit Egypte bij de Sinai ontving, maakt bij verschillende gelegenheden de betekenis van het bloed bijzonder duidelijk. De priesters werden bij de wijding tot hun dienst met bloed besprenkeld, en op de Grote Verzoendag werd bloed op het verzoendeksel van de ark in het Heilige der heiligen gesprenkeld (Ex. 29:21; Lev. 16:14v). Voor elke overtreding moest het voorgeschreven offer gebracht worden. Het bloed dat bij het slachten van

het offerdier moest vloeien, werd als teken van verzoening op het altaar gesprenkeld, aan zijn horens gedaan of bij de voet uitgegoten (Lev. 4:7, 25; 5:9; 7:2). Alles wijst naar de kern van de waarheid in Gods Woord, dat er 'zonder bloedvergieting geen vergeving' is (Hebr. 9:22).

Maar zoals we in dezelfde Brief lezen, kon het bloed van zo'n offerdier onmogelijk zonden wegnemen. In deze offers kwam – vooral op de Grote Verzoendag - de voortdurende herinnering aan de zonde en daarmee aan de zondigheid van de mensen tot uitdrukking (Hebr. 10:3-4). De wet van de Sinai, waarin deze offers voorgeschreven waren, heeft niets tot een einde gebracht, want door de werken van de wet – met inbegrip van de offers – kan geen mens voor God gerechtvaardigd worden. Door de wet ontstaat in het gunstigste geval de kennis van de zonde (Rom. 3:20; Gal. 2:16; Hebr. 7:19).

David zei eens: 'Want U vindt geen vreugde in offers, anders zou ik ze brengen; in brandoffers scheidt U geen behagen. De offers voor God zijn een gebroken geest; een verbrijzeld en verslagen hart zult U, o God, niet verachten' (Ps. 51:18-19). Deze gelovige man had door de wet niet alleen kennis van

de zonde ontvangen. Maar hem was – zoals alle andere oudtestamentische gelovigen – bovendien ook nog eens duidelijk geworden dat de mens, die in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren was, nooit alleen door het offeren van een dier een werkelijke verzoening van zijn zonden zou kunnen bewerken.

Hij had in het geloof ingezien dat bekering en belijdenis de enige voorwaarden tot vergeving zijn, hoewel hij de basis ervan, het verlossingswerk van Christus, nog niet kende. Zijn geloof ging dus uit boven de toenmalige stand van de Goddelijke openbaring!

Als offers van dieren echter geen zonden konden wegnemen, waarom moesten ze dan gebracht worden? Om twee redenen: ze waren niet alleen voortdurende verwijzingen naar de zondigheid van de mens, maar ook voorbeelden van het nog toekomstige offer van Jezus Christus; het offer dat Hij 'in de volheid van de tijd' aan het kruis van Golgotha zou brengen. Alle zonden die de mensen in de tijd van het Oude Testament begingen, werden door God vergeven als ze oprecht beleden werden, omdat Hij vooruitzag naar dat toekomstige verlossingswerk.

In Zijn rechtvaardigheid kwam God dus met clementie tegemoet aan de zonden die vóór Christus' kruisdood gedaan zijn, terwijl Hij in onze tijd al diegenen rechtvaardigt die bewust in de Heere Jezus en Zijn werk aan het kruis geloven (Rom. 3:25; 1 Joh. 1:9).

Pas op het moment waarop de Heere Jezus stierf, kon de volle reikwijdte van de woorden duidelijk worden: 'Want het leven van het vlees is in het bloed, en Ik heb dat Zelf voor u op het altaar gegeven om voor uw leven verzoening te doen. Want het is het bloed dat door middel van het leven verzoening bewerkt' (Lev. 17:11).

Arend Remmers

tijdschrift
voor jonge
Christenen

Steeds bereid om te zegenen – klokje rond

W

e kregen een brief van een belastingadviseur. De brief sloot af met de gebruikelijke slotregel: 'Voor vragen sta ik uiteraard altijd ter beschikking'. Toch kwamen we echt niet op het idee om onze adviseur 's avonds om half 11 te bellen. We hebben gewacht tot de volgende ochtend, tot de kantoor tijd begon. Wat fijn dat het zo niet is bij onze Heere. De Heere Jezus heeft altijd een open oor voor de Zijnen en is steeds bereid om te zegenen. Als je de Bijbel leest, krijg je de indruk dat er geen moment van de dag was waarop de Heere Jezus Zich niet bezighield met de mensen om Hem heen. En die ontmoetingen waren altijd tot zegen voor de betrokkenen. Laten we de Heere Jezus eens volgen bij een paar van deze voorvallen (het is aan te raden om de Bijbelgedeelten na te lezen).

's Morgens vroeg

Johannes 20:1: 'Op de eerste dag van de week ging Maria Magdalena vroeg, toen het nog donker was, naar het graf'. Daar hebben we een vrouw die veel voelt voor de Heere Jezus. Ze wil bij haar Heere zijn, ook wanneer Hij dood is. Maar het graf is leeg, ze kan haar Heere niet vinden. Nu staat ze daar met haar verdriet en haar tranen. Laat de Heere Jezus haar alleen? Nee, Hij ontmoet haar, spreekt haar liefdevol toe, en weg is alle verdriet. En bovendien openbaart Hij haar een boodschap met grote reikwijdte (ontdek dat zelf ook – opnieuw – en lees Joh. 20:17-18!). Maria heeft in de vroege ochtend een zegenrijke ontmoeting gehad met de Heere Jezus.

Kennen wij ook zulke ontmoetingen met de Heere Jezus 's morgens vroeg, wanneer wij nog fit zijn om op te nemen wat Hij ons wil zeggen?

In de hitte van de middag

Johannes 4:6: 'Jezus nu ging, vermoed van de reis, bij de bron zitten. Het was ongeveer het zesde uur'.

Ook hier een vrouw die op een absoluut ongebruikelijk tijdstip water wil gaan putten: 's middags wanneer de zon hoog aan de hemel staat en voor grote hitte zorgt. Daar heeft ze alle reden voor, want als het even kan, wil ze niemand tegenkomen. Zo groot is de schande om haar immorele leven. Maar de Heere Jezus gaat naar haar toe. 'En Hij moest door Samaria gaan' (vs. 4).

De Heere Jezus wil deze vrouw onvoorwaardelijk ontmoeten, al kost dat onze Heiland ook een lange voettocht. Deze vrouw heeft de Heere Jezus nodig. En wat spreekt Hij op een vriendelijke manier met haar! Zo snijdt Hij het pijnlijke punt in haar leven aan. Wat een zegen komt er voort uit deze ontmoeting:

'Velen van de Samaritanen uit die stad geloofden in Hem om het woord van de vrouw, die getuigde: Hij heeft alles tegen mij gezegd wat ik gedaan heb' (vs. 39).

's Middags, misschien op het ogenblik dat de kinderen hun middagdutje doen, kan er voor een moeder ook gelegenheid zijn om zich kort met het Woord bezig te houden. En ook midden in de drukte van de dag kunnen wij een moment voor Hem hebben waarop we bidden of een Bijbelgedeelte lezen; daardoor krijgen we kracht voor de rest van het werk. De Heere Jezus zal deze momenten rijk zegenen.

Het eind van de dag – niet het eind van de zegen!

Lukas 24:29: 'Zij drongen er bij Hem op aan en zeiden: Blijf bij ons, want het is tegen de avond en de dag is gedaald'.

Twee teleurgestelde mensen ontmoeten de Heere Jezus. Alle hoop is weg. Waarom? Misschien omdat ze de geschriften van het Oude Testament niet begrijpen, omdat er niemand is die het kan uitleggen. Maar dan komt Degene over Wie de Schriften spreken, en Hij legt het aan hen uit. 'Hij begon bij Mozes en al de profeten en legde hun uit wat in al de Schriften over Hem geschreven was' (vs. 27). Kunnen we ons een meer gezegend moment indenken?

De Heere Jezus geeft ons ook de gelegenheid om ons met Zijn Woord bezig te houden. Misschien is voor iemand de avond het goede moment. Het werk van de dag is gedaan, en we hebben een ogenblik om ons met Zijn Woord bezig te houden. Hij wil ons zo graag laten zien wat er over Hem geschreven is.

Ook deelname aan een Bijbelstudie is zo'n gelegenheid waarbij de Heere ons graag zegent.

In het duister van de nacht

Johannes 3:1-2: 'Er was een mens uit de Farizeeën; zijn naam was Nicodemus, een leider van de Joden. Deze kwam 's nachts naar Jezus'. Een man die een paar speciale vragen heeft voor de Heere Jezus, maar die – misschien uit angst voor de Joden – 's nachts naar Hem toegaat. En de Heere Jezus heeft een luisterend oor voor hem.

De één leidt aan slapeloosheid, een ander kan niet in slaap komen wegens pijn of bezorgdheid. De Heere weet dat en zal je ook dan nabij zijn – zelfs wanneer je amper helder kunt nadenken. Maar ben je een beetje wakker en fit, benut dan deze gelegenheid om je met je

Heere bezig te houden. Ik bedoel daarmee niet dat je 's nachts per se de Bijbel moet bestuderen, al zeggen sommigen dat ze anders geen tijd hebben om zich met Gods Woord bezig te houden en dat ze juist dan rijk gezegend zijn. Spreek toch gewoon met je Heere, vertel Hem alles wat je op je hart hebt. Dan zal Hij je troost geven en een Woord om je te zegenen.

Laten wij meer gebruikmaken van deze unieke 24-uurservice, 7 dagen per week!

Klaus Brinkmann

Bijbelstudie

Het Evangelie naar Markus

'Het begin van het Evangelie van Jezus Christus, de Zoon van God ... En 's morgens vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op, ging naar buiten en begaf Zich naar een eenzame plaats, en bad daar' (Mark. 1:1, 35).

De eerste woorden van de evangelist Markus zijn heel karakteristiek. Terwijl het hoofdthema van Markus de Dienaar en Profeet Jezus is, leidt hij het door hem geschreven evangelie over de Heere Jezus in met woorden die Hem kenmerken als de Zoon van God. God wil niet dat wij ooit gering zouden denken over deze Jezus. Het is waar: Hij is de Dienaar die al 's morgens vroeg opstond om tot Zijn Vader in de hemel te bidden. Een duidelijke aanwijzing voor Zijn mensheid en afhankelijkheid van God. Maar terwijl God Zijn Christus als nederige Dienaar voorstelt, laat Hij niet toe dat wij ons een verkeerd beeld van de Heere Jezus vormen.

Hij is de Heere der heren, de eeuwige Zoon van God. Hij is vrijwillig Mens geworden en heeft Zich zo vernederd, dat Hij zelfs als Dienstknecht hier op aarde heeft geleefd. Dat is één van de vele morele heerlijkheden van onze Heere.

Het evangelie sluit overigens ook af met een blik op de soevereine en almachtige Heere en God, Jezus Christus. 'De Heere dan is, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in de hemel en heeft Zich gezet aan de rechterhand van God' (Mark. 16:19).

In geen ander evangelie vinden we dat de Heere Jezus Zelf op die ereplaats is gaan zitten. Een dienaar krijgt gewoonlijk een plaats toegewezen, en dan zeker niet zo'n ereplaats.

Maar de Heere Jezus is niet alleen Dienaar, Hij is God Zelf. Daarom had Hij de bevoegdheid om op deze plaats te gaan zitten – de plaats die God Hem ook gegeven heeft.

Jezus Christus – Dienaar

Het hoofdthema van het Evangelie naar Markus is dus: de ware Dienstknecht, Jezus Christus. Er zijn details die dit onderbouwen:

- Een dienaar onderscheidt zich door gehoorzaamheid. Hij doet trouw wat hem wordt opgedragen. Dat is ook het enige wat je over een dienaar vertelt. Daarom is het Evangelie naar Markus het kortste evangelie in het Nieuwe Testament.
- Uiterlijke omstandigheden die horen bij de beschrijving van een koning, spelen hier geen rol. Want een dienaar staat normaal gesproken niet in het middelpunt, al is de Heere Jezus op dit punt natuurlijk een uitzondering. God heeft ervoor gezorgd dat wij deze volkomen Dienaar in ons hart sluiten. Tenslotte is er een heel evangelie aan Hem gewijd!
- Bij Markus vinden we geen geslachtsregister, want een dienaar hoeft zijn herkomst niet aan te tonen. Uit zijn daden moeten zijn

Volg Mij!

kwaliteiten van dienaar blijken.

- Daarom vinden we in dit evangelie ook vooral de daden van de Heere Jezus. Voortdurend is Hij aan het werk, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat; onvermoeibaar dient Hij anderen.

- De woorden 'meteen, onmiddellijk, terstond' komen meer dan veertig keer voor. Want een dienaar moet 'meteen' doen wat hem opgedragen wordt. En dat vinden we nu precies bij de Heere Jezus. Hij vervulde Gods opdrachten 'meteen' want het was Zijn voedsel om de wil van de Vader uit te voeren.

- Zijn voortdurende inzet voor anderen wordt ook onderstreept door het woordje 'en', dat meer dan 1.100 keer voorkomt. De ene daad volgde onmiddellijk op de andere 'en' er was voor Hem geen tijd om uit te rusten.

- Het is dan ook geen toeval dat we zelfs in dit evangelie, dat toch een groot aantal details uit Zijn leven weergeeft, maar één voorval tegenkomen waar verteld wordt dat Hij sliep: toen Hij met Zijn discipelen in het schip was en er een grote storm opstak. We krijgen de indruk dat onze Meester en Dienaar verder voortdurend bezig was.

- Het past heel goed bij de beschrijving van deze Dienstknecht van God dat alleen in het Evangelie naar Markus het leven van de Heere exact in historische volgorde wordt geschetst.¹ In het Evangelie naar Mattheüs en het Evangelie naar Lukas zijn de gebeurtenissen veel meer samengesteld volgens morele kenmerken.

en dienaar heeft niet graag dat zijn

daden en (zoals bij de Heere Jezus) zijn wonderen bekend worden. Markus deelt ons daarom mee dat de Heere steeds weer wil voorkomen dat Zijn daden bekend worden. Negen keer staat er dan ook consequent iets als: 'Hij gebod hun streng dat zij met niemand over Hem zouden spreken' (Mark. 8:30).

In ieder evangelie zien we niet alleen de Heere Jezus vanuit een bijzonder gezichtspunt, maar ook Zijn discipelen. Hier in het Evangelie naar Markus komt de beschrijving van het karakter van de discipelen meer dan in de andere evangeliën overeen met dat van de Heere. Want ook zij worden hier als dienaars beschreven, vooral als dienaars die nog veel van hun grote Meester moeten leren om God echt en in de juiste houding te dienen.²

Jezus Christus – Profeet

De Heere Jezus wordt in het Evangelie naar Markus ook als Profeet getoond. Als zodanig was Hij al door Mozes aangekondigd: 'Een Profeet uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik, zal de HEERE, uw God, voor u doen opstaan; naar Hem moet u luisteren ... Toen zei de HEERE tegen mij: ... Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en alles wat Ik Hem gebied, zal Hij tot hen spreken' (Deut. 18:15-18).

Wat God in Zijn mond legde, was de boodschap van het Evangelie. Daarover spreekt de Heere Jezus Zelf: 'Laten wij naar de naburige plaatsen gaan, opdat Ik ook daar predik, want daarvoor ben Ik uitgegaan. En Hij predikte in hun synagogen door heel Galilea en dreef de demonen uit' (Mark. 1:38-39). Zoals past bij een profeet, leidden de daden van de

¹ De enige uitzondering is wel Markus 5:22 e.v. (verg. het woordje 'toen' bij hetzelfde voorval in Mat. 9:18).

² Zie hiervoor Markus 4:36-40; 6:13, 30, 52; 8:14-21, 32; 9:19, 29, 38; 10:8, 13, 24, 32, 35, 41; 16:14.

Heere Jezus niet tot de verheerlijking van Hemzelf, maar tot Gods verheerlijking. Zo verrichtte de Heere Jezus Zijn daden niet als doel op zich, maar in combinatie met Zijn woorden moesten ze het geweten van de mensen in Gods licht stellen om hen tot bekering te leiden.

Jezus Christus – en Zijn schrijver Markus

Wanneer de Heere Jezus als Dienaar en Profeet wordt geportretteerd, is het natuurlijk interessant om te weten wie dit ‘schilderij’ mocht maken. De schrijver van het evangelie is Markus. Ergens anders wordt hij Johannes Markus genoemd. In zijn jeugd had hij meegemaakt dat de gemeente in Jeruzalem bij elkaar kwam in het huis van zijn moeder (Hand. 12:12); over zijn vader weten we niets. Hij werd ooggetuige van het wonder van de bevrijding van Petrus uit de gevangenis.

Later wilde hij zelf als dienaar Paulus en zijn oom Barnabas op een zendingsreis ondersteunen. Omdat Markus waarschijnlijk Leviet was (in elk geval wordt dat gezegd van zijn oom, Hand. 4:36) en omdat de Levieten waren aangesteld als speciale dienaren van het volk Israël (verg. Num. 4), heeft hij zo’n taak misschien als iets natuurlijk gezien. Maar om redenen die we niet in de Bijbel vinden, brak hij deze dienst af en keerde hij terug naar Jeruzalem (Hand. 13:13). De hele beschrijving wekt de indruk dat de dienst hem te veel of te zwaar werd. Zijn taak bestond waarschijnlijk vooral uit dingen als hand- en spandiensten voor de twee dienaren van de Heere, die hij begeleidde. Of die dienst hem misschien te min was ...?

Later vinden we hem gerehabiliteerd

en in gemeenschap met Paulus, die nadrukkelijk zegt dat hij hem ‘van veel nut was voor de bediening’ (2 Tim. 4:11). Vermoedelijk heeft ook Petrus in zijn leven een bijzondere rol gespeeld, want Petrus noemt hem liefdevol zijn zoon (1 Petr. 5:13).

God gebruikte dus deze ontrouwe knecht na zijn herstel om te schrijven over de trouwe en volmaakte Knecht. Was het bezigzijn met de volmaakte Dienaar wellicht de aanleiding voor zijn herstel?

Jezus Christus en Zijn beschrijving in het Evangelie naar Markus

Het Evangelie naar Markus omvat 16 hoofdstukken. Het is korter dan de andere drie Evangelieën. In de eerste vijf hoofdstukken lezen we over de persoonlijke dienst van onze Heere. Overigens wordt noch de dienst van de Heere noch Zijn prediking door het volk aangenomen. De volmaakte Dienaar wordt afgewezen. Daardoor vinden we van Markus 6:1-10:45 een weergave van het dienstbetoon van een verworpen Dienaar. Daarbij gold: ‘De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven als losprijs voor velen’ (Mark. 10:45).

Zo zien we dan de climax van de dienst van de Heere Jezus ook in Zijn zelfopoffering aan het kruis op Golgotha.³ In het laatste hoofdstuk lezen we over de opstanding en de voltooiing van de dienst van de Heere. Daarbij is het heel mooi om te zien dat de dienst van de volmaakte Dienaar niet is afgelopen met Zijn terugkeer naar de hemel. Dit evangelie eindigt met de woorden: ‘... en de Heere werkte mee en

³ Hier gaan we er niet dieper op in dat er overeenkomsten zijn tussen de vier bloedige offers in het Oude Testament (speciaal in Lev. 1-5) en de beschrijvingen van onze Heere Jezus in de evangeliën. Het Evangelie naar Markus toont ons het sterven van onze Meester vooral in de kenmerken van het zondoffer.

bevestigde het Woord door de tekenen die erop volgden' (16:20).

Iemand heeft eens uitgerekend dat 93% van de gebeurtenissen waarover Markus verhaalt ook in de andere evangeliën te vinden is. Dat is meer dan in ieder ander evangelie. Des te interessanter is het om je bezig te houden met die 7% die je op andere plaatsen niet terugvindt. Daarbij horen twee wonderen (de doofstomme in Dekapolis en de blinde in Bethsaïda) en twee gelijkenissen (van het groeiende zaad en van de oproep tot waakzaamheid). Deze vier punten willen wij tot slot wat nader bekijken.

De doofstomme in Dekapolis (Mark. 7:31-37)

De Heere gaat voor de tweede keer naar Dekapolis (verg. Mark. 5:20). Hier geneest Hij een dove, moeilijk sprekende man. Dit wonder is kenmerkend voor Zijn dienst en moet ook in moreel opzicht een voorbeeld zijn voor ons die als dienaar de Heere volgen.

De dove vertegenwoordigt de in zonde gevallen mens. Hij is niet in staat om Gods Woord te horen, en dat wil hij ook niet eens. Daardoor kan hij God ook niet dienen en anderen over Gods genade vertellen. Maar de volmaakte Dienaar laat zo'n mens niet vallen. Hij doet moeite voor hem. Daarvoor moet Hij 'hem uit de menigte apart nemen'. Ook nu gaat het om mensen die afzonderlijk gered worden. En gered worden betekent meteen ook afscheiding van de wereld.

De genezing laat de Heere Jezus niet onverschillig. Verder zucht de Heere Jezus en kijkt Hij omhoog naar de hemel. Enerzijds steekt Hij zijn vinger in de oren van de zieke en raakt Hij zijn tong aan, anderzijds bewerkt het speeksel van de Heere de genezing. Zo geeft de Heere

Jezus iets van Zichzelf om deze man te genezen.

Om werkelijk redding tot stand te brengen, moest de Heere Jezus Zich helemaal geven, Zich overgeven om anderen te genezen en hun werkelijk leven te geven. Het was een liefdewerk, maar ook een werk van het diepste lijden aan het kruis van Golgotha. Maar alleen de Heere Jezus heeft leven in Zichzelf, zodat Hij anderen eeuwig leven kan schenken. En dit geschenk bewerkt blijdschap in de hemel, waar de Heiland vandaan kwam om Mens te worden.

Het resultaat van wat de Heere doet, is meteen te zien. De man wordt genezen en is nu in staat om verstandig te spreken. Maar zoals een dienaar betaamt: de Heere Jezus wil niet graag in het middelpunt staan. Daarom gebiedt Hij dat dit wonder niet bekend gemaakt mag worden. Maar toch wordt het bekend, want een uitredding door de Heere kan niet verborgen blijven. Vandaag nog net zo min.

De genezing van de blinde in Bethsaïda (Mark. 8:22-26)

In dit tweede wonder, dat alleen Markus vertelt, vinden we niet zozeer de innerlijke kracht die door het wonderwerk van Christus in afzonderlijke mensen werkzaam is, maar eerder hoe het unieke werk van Christus geleidelijk aan zijn uitwerking heeft in het leven van de bekeerde. Onze eigen ervaring is niet dat wij onmiddellijk na onze bekering alle geestelijke dingen scherp zien. Ook bij ons gaat het vaak zo – en juist ook als jonge gelovige – dat wij 'wandelende bomen' zien: '... want ik zie hen als bomen rondlopen' (vs. 24). Natuurlijk wist deze man ook wel dat hier geen bomen rondliepen. Maar de contouren kon deze man nog niet onderscheiden. Pas door

een tweede handoplegging van de Heere was hij helemaal in orde. Zo hebben ook wij tijd nodig en geestelijke groei om de dingen zo te zien als ze echt zijn.

Overigens is het ook in dit geval zo dat de Heere de man 'bij de hand nam en hem het dorp uitleidde'. Een dienaar moet niet alleen in grote evenementen, maar juist in het persoonlijke gesprek met de enkeling actief zijn. Wanneer de Heere Zich bekommert om één enkele persoon, doet Hij dat in gewoonlijk in het verborgene.

Hier in het Evangelie naar Markus heeft dit gedeelte nog een diepere les voor dienstknachten. Want in het vorige gedeelte hadden de discipelen laten merken dat ze de werken van de Heere niet begrepen, al bezaten ze nieuw leven en al waren ze discipelen van de Heere. Uiteindelijk liet de Heere Jezus hun zien dat ze zelf mensen waren die alleen maar 'bomen' zagen in plaats van helder te zien.

Is dat nu ook niet een terecht woord voor ons die onszelf misschien van tijd tot tijd heel wijs vinden, maar die in werkelijkheid allesbehalve duidelijk zien?

De gelijkenis van het vanzelf groeiende zaad (Mark. 4:26-29)

In de context van de gelijkenissen die in Mattheüs 13 zijn samengevat als gelijkenissen van het Koninkrijk der hemelen, heeft de Heere Jezus blijkbaar ook nog deze korte vergelijking toegevoegd. Die gaat over het verborgen werk dat God doet aan het opkomende zaad, dus bij de verkondiging van het Evangelie, en de groei bij de mensen die door de verkondiging tot geloof komen. De zaaier kan niets doen aan het proces waarbij het zaad eerst ontkiemt en daarna uitgroeit tot een rijpe vrucht.

De Heere gebruikt deze gelijkenis om duidelijk te maken dat de gelovige een getuigenis aflegt terwijl de Heere afwezig is. Bij Zijn eerste komst heeft de Heere persoonlijk het zaad gezaaid. Aan het einde van deze tijd, wanneer het oordeel over de wereld rijp is, zal Hij persoonlijk terugkomen. Hoewel Hij in genade voor Zijn volk actief is, grijpt Hij vandaag niet openlijk en rechtstreeks in in wat er gebeurt. Maar het zaad dat de Heere gezaaid heeft, groeit en draagt vrucht. Het is Zijn soevereiniteit die dat bewerkt, niet ons doen en laten. Zo laat deze gelijkenis niet de kant zien van onze verantwoordelijkheid om het Woord te prediken en voor de Heere Jezus te werken, maar Zijn verborgen werk, waaraan wij in deze zin part noch deel hebben.

De oproep tot waakzaamheid (Mark. 13:32-37)

De Heere Jezus spreekt hier de verbazingwekkende woorden die slaan op Zijn terugkeer op deze aarde: 'Maar die dag en dat moment is aan niemand bekend, ook aan de engelen in de hemel niet, ook aan de Zoon niet, maar alleen aan de Vader' (vs. 32). Natuurlijk kent de Heere Jezus als eeuwige God dit tijdstip, want dat heeft Hij Zelf in Zijn soevereiniteit vastgesteld. Maar hier laat Hij zien dat Hij als de Dienaar gewoon wacht op de aanwijzing om te komen. Wat een nederigheid!

Op deze woorden sluit Hij aan met een oproep tot waakzaamheid. Hier wordt een gelijkenis toegepast die wij ook kennen uit Mattheüs 25 als de gelijkenis van de talenten, en uit Lukas 19 als die van de ponden. Gaat het in de andere evangeliën om genadegaven en trouw, hier bij Markus legt de Heere Jezus er

de nadruk op dat wij waakzaam moeten zijn en gewoon 'ieder ons werk' moeten doen. Wij hebben geen vrijheid van doen, want we zijn dienaars en hebben gewoon uit te voeren wat ons opgedragen is. Een belangrijk deel van dat werk is waken. Want we weten niet wanneer de Heere Jezus komen zal, 's avonds, midden in de nacht of 's morgens vroeg.

Nu wij al leven in het 's morgens vroeg, kort voor de dag aanbreekt, weten wij dat Hij pas in deze fase zal komen. Want de nieuwe dag – de voleinding van het koninkrijk van de Zoon des mensen – zal beginnen met Hem en Zijn wederkomst. 'En wat Ik tegen u zeg, zeg Ik tegen allen: Wees waakzaam!'

Vragen voor zelfstudie

- Wie is de schrijver van dit evangelie? Waarom heeft God juist hem gekozen?
- Vanuit welk gezichtspunt wordt de Heere Jezus in dit evangelie hoofdzakelijk weergegeven? Zoek daar voorbeelden van.
- In geen enkel evangelie wordt de Heere Jezus vanuit maar één gezichtspunt beschouwd. Waar kun je Hem in het Evangelie naar Markus zien als Zoon van God, als Zoon des Mensen, als Messias?
- Welke indeling of structuur heeft dit evangelie? Waarom?
- De offerdood van de Heere Jezus en de offers in Leviticus 1-5 hebben veel overeenkomsten. Welke vallen bijzonder op?
- De evangeliën in het Nieuwe Testament hangen elk min of meer samen met

een ander boek of een andere brief in het Nieuwe Testament. Welke boeken steunen in het bijzonder op het Evangelie naar Markus?

- Er zijn niet heel veel woorden, tekstgedeelten en gebeurtenissen die uitsluitend in het Evangelie naar Markus voorkomen. Wat is de bijzondere betekenis daarvan voor dit evangelie?
- In elk evangelie worden ook de discipelen van de Heere gezien vanuit een bepaald gezichtspunt. Welk gezichtspunt is dat in het Evangelie naar Markus? Wat kunnen wij daar zelf van leren?
- Waarom moest de Heere Jezus 3½ jaar dienen voordat Hij de dood inging?
- Wij moeten waakzaam zijn (Mark. 13:33-37). Wat betekent dat?
- Waar de volkomen Dienaar optreedt, is de tegenstander van God, de duivel, er direct bij om die dienst te belemmeren. In dit evangelie wordt meer verteld over conflicten met de satan en uitdrijving van demonen dan in de andere evangeliën. Haal eens zulke voorvallen aan.

Manuel Seibel

**Van harte aanbevolen:
Gekomen om te dienen
(over het Evangelie naar Markus)
van W. Kelly.
Harde omslag, 256 pagina's.**

**Normale prijs: €7,00
Actieprijs voor abonnees:
deze maand €5,00 netto**

Hongersnood in het Broodhuis van God

Enkele gedachten over Ruth 1

Hongersnood in het beloofde land – hoe is dat mogelijk?! Het land dat God aan Zijn aardse volk Israël had gegeven, was een land dat overvloedige van melk en honing. Dat had God beloofd en dat hadden de verkenners bevestigd die Mozes eropuit had gestuurd om het land te verkennen (Num.

13:27). Maar nu was er hongersnood in dit land. Er was zelfs niet genoeg eten meer in de stad Bethlehem, waarvan de naam 'Broodhuis van God' betekent.

God had Zijn aardse volk materiële zegeningen beloofd als het Hem trouw zou volgen en aan Zijn geboden gehoorzaam zou zijn (Deut. 11:13-15). Tevens had Hij de Israëlieten gewaarschuwd voor de gevolgen als ze van Hem zouden afwijken en andere goden nalopen (Deut. 11:16-17). En nu waren die gevolgen gekomen, want 'een ieder deed wat juist was in zijn ogen' (Richt. 21:25b). Omdat er niemand meer om God gaf, was er hongersnood in het Broodhuis van God.

Aan de gelovigen van vandaag heeft God geen materiële zegeningen beloofd. Veeleer heeft Hij ons gezegend met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten (Ef. 1:3). Maar ook in ons leven kunnen er tijden van droogte zijn. Niet elke tijd van geestelijke droogte is alleen onze eigen schuld. Ook in Israël zijn er wel – zoals in de tijd van Elia – sommige mensen geweest die God trouw bleven. Maar in de regel stuurt God

ons tijden van nood en droogte wanneer wij zelf (mede) verantwoordelijk zijn voor de slechte toestand onder Gods volk. Dan moeten we onze toestand belijden om weer dichter naar Hem toe getrokken te worden. Maar het is altijd belangrijk hoe wij met zo 'n tijd van geestelijke droogte omgaan. In het eerste hoofdstuk van het boek Ruth vinden we daar enkele opmerkelijke aanwijzingen voor.

Een 'onschuldig' begin ...

Elimelech en zijn vrouw Naomi gingen op hun eigen manier om met de hongersnood in het land. Ze vertrokken uit Bethlehem in Juda naar Moab. Het is opvallend dat de Bijbel niet rept over een gebed waarin die twee God vragen naar de juiste weg. Waarschijnlijk moest het geen lang verblijf worden, alleen maar zolang er in Bethlehem hongersnood was.

Volg Mij!

En hoe zit het bij ons? Meestal begint het schijnbaar onschuldig. Als ik me 's morgens verslapen heb, neem ik iets minder tijd voor gebed en Bijbellezen. Ik moet tenslotte de bus halen naar mijn werk of naar school. Bovendien is er vandaag niets bijzonders aan de hand. 'Vanavond kan ik het wel inhalen'. Zo sussen we ons geweten als het niet zo goed lukt met de stille tijd in de ochtend.

Maar als het dan 's avonds bedtijd is, is er nóg niets van gekomen – eerst was er veel in huis te doen, daarna moest er toch heel dringend iets voor oma gekocht worden, en de auto had toch ook weer een wasbeurt nodig, en ... 'Maar morgenochtend neem ik weer meer tijd'. Maar als dan de wekker afloopt, is het nog zo lekker warm in bed. 'Nog vijf minuutjes liggen'. Hoe was het ook weer met die goede voornemens gisteravond?

Natuurlijk kunnen wij niets in eigen kracht doen. Maar de geestelijke droogte in mijn leven kan ik alleen maar aanpakken wanneer ik echt naar God verlang. Als ik niet regelmatig al biddend de Bijbel lees, ken ik Gods gedachten ook maar heel beperkt. En hoe minder ik Gods gedachten ken, des te minder kan ik ze in praktijk brengen. En hoe minder ik dat doe, des te minder kan ik de zegeningen ervaren die God mij in Zijn genade wil schenken.

Daarom is het zo belangrijk dat we niet alleen elke dag een vast moment voor gebed en Bijbellezen inplannen, maar dat we er ook op letten dat we ons die tijd niet laten afnemen.

... en de gevolgen ervan

Het zou maar een kort verblijf zijn, voor de duur van de hongersnood. Maar Elimelech en zijn gezin bleven in Moab wonen. Wat was het gevolg? Hun zonen Machlon en Chilion namen een Moabitische vrouw. God had toch uitdrukkelijk gezegd dat de

Israëlieten geen huwelijk mochten aangaan met andere volken (Deut. 7:3)?! De ouders waren ongehoorzaam aan een gebod van God. De zonen gaan een stap verder en overtreden het volgende gebod.

Zoals het toen ging, gaat het nog steeds. Zien de mensen en vooral de gelovigen om ons heen dat wij één stap bij God vandaan gaan, dan gaan zij er twee. In het bijzonder geldt dat wanneer God ons kinderen heeft toevertrouwd. Natuurlijk is het de eigen verantwoordelijkheid van ieder mens of hij Gods Woord gehoorzaam is of niet. Toch moeten wij ons altijd afvragen: ben ik een voorbeeld voor de anderen of ben ik een wegwijzer in de verkeerde richting?

Probeer ik Gods Woord ook toe te passen in de kleine dingen van elke dag, dan bestaat de kans dat anderen dat ook proberen. Neem ik het met die zogenaamde kleinigheden zelf niet zo nauw, dan is het gevaar groot dat anderen daardoor verleid worden om ook de 'grotere' waarheden uit Gods Woord niet meer serieus te nemen.

Alleen terugkeer naar God helpt ons verder

Zonder man of kinderen staat Naomi daar, praktisch zonder verzorging. En dat als vreemde in een vreemd land. Dan hoort ze 'dat de HEERE naar Zijn volk omgezien had door hun brood te geven' (vs. 6). Naomi laat het daar niet bij. Zij stelt zich er niet tevreden mee dat ze nu tot het inzicht gekomen is dat de vlakten van Moab niet de juiste verblijfplaats zijn voor iemand uit het volk van God. Nee, ze maakt zich metterdaad klaar en gaat terug. Ze doet het weliswaar nog altijd in een gezindheid waarin ze God verwijten maakt – maar ze gaat terug. En dat willen wij van dit gedeelte leren.

Ook voor ons zet God soms een stopbord neer op onze weg. Dat hoeft niet altijd de dood van een familielid of een goede

vriend te zijn. Maar op de een of andere manier openbaart God Zich wel. Wat is het goed als wij ons dan naar Hem omkeren.

Eigen wegen leveren onoplosbare situaties op

Zo heel eenvoudig krijgt Naomi die ommekeer toch niet voor elkaar. Zoals destijds de gewoonte was, zijn haar schoondochters, inmiddels weduwen, bij haar. Naomi kent Gods gebod dat een Moabiet niet bij het volk van God mag komen (Deut. 23:3). 'Toen zei Naomi tegen haar twee schoondochters: Ga heen, keer terug, ieder naar het huis van haar moeder ... Toen ... begonnen zij luid te huilen. En zij zeiden tegen haar: Voorzeker, wij keren met u terug naar uw volk' (vs. 8-10).

Wat moesten die twee jonge vrouwen anders? Het verging hun niet anders dan Naomi; ook zij bleven als kinderloze weduwen onverzorgd achter. Dan is het toch normaal dat ze tot de conclusie komen dat ze zich er met hun drieën, samen met hun schoonmoeder, misschien eerder doorheen kunnen slaan dan ieder voor zich. Naomi probeert nog een keer om Orpa en Ruth ertoe te bewegen in Moab te blijven. Uiteindelijk blijft Orpa achter, maar Ruth blijft bij Naomi (vs. 14).⁴

Het kan haast niet anders of we komen op een zelfgekozen weg in situaties terecht die we niet zomaar kunnen oplossen. Maar één van de vele voorbeelden daarvan is wat Machlon en Chilion gedaan hebben: een gelovige jongeman trouwt met een ongelovige vrouw (of omgekeerd). Misschien

krijgen ze ook kinderen. Dan komt de gelovige echtgenoot tot inzicht en wil zich naar God omkeren. Wat moet hij of zij nu doen? Zich laten scheiden van de ongelovige partner? Nee! Tegenwoordig is het wel zo dat echtscheidingen in de wereld en helaas ook deels onder Christenen normaal gevonden worden, maar toch is scheiding niet naar Gods gedachten. Het probleem van de verkeerde partner kun je op deze manier niet op Bijbelse manier oplossen. Integendeel, het in stand houden van zo'n huwelijk is de juiste weg, hoe moeilijk dat ook wordt.

God kan ons de gevolgen van eigen wegen niet besparen

'Noem mij niet Naomi, noem mij Mara, want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan. Ik ging vol weg, maar de HEERE heeft mij leeg laten terugkeren. Waarom zou u mij Naomi noemen, nu de HEERE tegen mij getuigd heeft en de Almachtige mij kwaad gedaan heeft?' (vs. 20-21). Klopt dat echt? Natuurlijk kon God Naomi de gevolgen van haar zelfgekozen gang naar Moab niet besparen. Het zijn de gevolgen van de weg die ze zelf gekozen had. De apostel Paulus confronteert ons met deze gedachte wanneer hij zegt: 'Wat de mens zaait, zal hij ook oogsten' (Gal. 6:7). Daarom getuigt het niet van Naomi 's goede innerlijke toestand wanneer ze God zo aanklaagt.

Maar we willen geen oordeel vellen over Naomi, want maar al te vaak doen we het

⁴ Het feit dat Ruth bij haar schoonmoeder Naomi blijft en beslist bij het volk van de levende God wil horen, is een navolgenswaardig voorbeeld voor iedereen die nog geen vrede met God heeft. En het laat duidelijk zien dat het aanbod van genade dat God ons in Zijn Zoon doet, ook echt voor iedereen geldt. Niemand die God ernstig zoekt, wordt afgewezen – precies zoals Ruth het heeft meegemaakt. Hier gaat het echter niet om Gods handelwijze met Ruth, maar om Naomi en haar omkeer op een zelfgekozen weg naar God.

Hongersnood in het Broodhuis van God

zelf niet beter. Zolang het ons goed gaat, vinden we het makkelijk om de dingen uit Gods hand aan te nemen. Maar soms is een kleine schaduw op de weg al genoeg om ons af te vragen hoe God dát nu kan toelaten.

Daar komt nog bij dat God haar in Zijn genade een trouwe schoondochter gaf, namelijk Ruth. En wat komt de Godvrezendheid van deze vrouw stralend tevoorschijn! Welteverstaan een vrouw die volgens Gods gedachte geen erfdeel mocht krijgen onder Zijn aardse volk. Maar Gods genade is zo groot dat deze Moabitische Ruth zelfs een plaats krijgt in het geslachtsregister van onze Heere en Heiland (Mat. 1:5). En genade kunnen we niet verklaren, zoals we ook niet kunnen verklaren waarom de kinderen van Ruth toch een plaats in de gemeente van Israël konden krijgen.

God kan ons vandaag de gevolgen van eigen wegen net zo min besparen als Naomi. Dat Hij Naomi desondanks gezegend heeft, is geen garantie dat God het in ons geval net zo zal doen als wij eigen wegen gaan. De vraag is of wij Zijn handelen met ons in genade opmerken en daar dankbaar voor zijn.

Het is voor ons beter om in iedere situatie vanaf het begin naar Gods wil te vragen en die te doen. Want het is zoals God de profeet Samuel tot Saul liet zeggen: 'Heeft de HEERE evenwel behagen in brandoffers en slachtoffers als in het gehoorzamen aan de stem van de HEERE? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerkzaam zijn is beter dan het vet van rammen' (1 Sam. 15:22).

Er is een nieuw begin met God mogelijk

Naomi komt aan het begin van de gerstooft in haar vaderland terug. Figuurlijk gesproken komen de twee vrouwen dus juist in Bethlehem, Gods Broodhuis, aan, wanneer God aan Zijn volk de zegen uitdeelt. De hongersnood is

voorbij en Gods volk heeft weer voedsel. Ook voor Naomi wordt gezorgd.

Deze ervaring krijgen wij ook wanneer wij op onze zelfgekozen weg terugkeren naar God. Willen wij ons leven opnieuw inrichten naar Gods gedachten, dan zal God ons in Zijn genade tegemoetkomen en ons daarbij helpen. Onze relatie met God wordt anders dan in de tijd voordat we waren afgeweken. Toch zal God ons dan opnieuw het genot van Zijn zegen laten beleven. Onverdiende genade.

Laten we daarom het voorbeeld van Naomi volgen wanneer we een weg hebben gevolgd die ons van God afvoerde, en naar Hem terugkeren.

Stefan Busch

Zonde (niet) tot de dood

(1 Johannes 5:16)

Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, dan moet hij tot God bidden, en Hij zal hem het leven geven, namelijk aan hen die niet zondigen tot de dood. Er is een zonde tot de dood; daarvoor zeg ik niet dat hij moet bidden' (1 Joh. 5:16).
Dit vers heeft al veel moeilijkheden opgeleverd. Daarom willen wij het in dit artikel eens wat nauwkeuriger onder de loep nemen.

In welke samenhang staat dit vers? In de verzen 14 en 15 heeft de apostel Johannes laten zien dat wij vrijmoedig tot God kunnen bidden, omdat we weten dat Hij onze gebeden verhoort voor zover die naar Zijn wil zijn. Dan maakt de Geest van God in vers 16 duidelijk wat wij door ons gebed kunnen of niet kunnen bewerken:

- Wij kunnen door ons gebed bereiken dat een broeder die zo zwaar heeft gezondigd dat hij door Gods tuchtiging aan de rand van de dood is gebracht, niet hoeft te sterven maar mag leven. Dan gaat het om een 'zonde niet tot de dood'.
- Door ons gebed kunnen we niet bereiken dat het leven van een broeder wordt verlengd wanneer God in Zijn wijsheid heeft besloten dit leven wegens een zonde te beëindigen. Dat moeten we niet eens proberen. Het gaat om een 'zonde tot de dood'.

Als iemand zijn broeder ...

Het woord 'iemand' maakt duidelijk dat

niemand wordt uitgesloten van gebed voor anderen. Het woord 'broeder' wijst erop dat het gaat om een gelovige die je ziet zondigen – of dat nu een zonde tot de dood is of niet.

... ziet zondigen

Hoewel hier sprake is van zien, hoeft je niet uitsluitend te denken aan gevallen waar je de zonde van een broeder met eigen ogen kunt waarnemen. De apostel legt er eerder de nadruk op dat iemand de zonde te weten komt. Zo wordt het betreffende woord in de grondtekst op andere plaatsen vertaald met 'weten' of 'onderkennen'.

... een zonde niet tot de dood

Hiermee worden alle zonden bedoeld die niet hoeven te leiden tot de dood; ongetwijfeld zijn dit de meeste zonden. Toch maken de daaropvolgende woorden duidelijk dat Johannes hier speciaal denkt aan zonden die zo'n zware tuchtiging van God tot gevolg hebben, dat de dood het gevolg zou kunnen zijn. We kunnen ons

Volg Mij!

voorstellen dat God een gevaarlijke ziekte⁵ toelaat om degene die gezondigd heeft tot inzicht en bekering te brengen. De woorden van Elihu in Job 33:23-28 en 36:8-15 illustreren dat.

... dan moet hij tot God bidden

God gaat er vanuit dat wij bidden voor broeders en zusters die zich in zo'n grote nood bevinden: '... dan moet hij bidden'. Er is heel veel waarom wij God kunnen bidden voor onze broeders en zusters. Maar Johannes heeft in dit vers dit voor ogen: wij bidden ervoor dat onze broeder niet zal sterven.

... en Hij zal hem het leven geven

Op grond van de voorbede geeft God het leven aan de broeder die gezondigd heeft en daardoor dreigt te sterven. God staat garant dat hij verder mag leven. Het gebed van de gelovige heeft de zieke genezen en er is een ziel van de dood gered (verg. Jak. 5:15, 20).

Een indrukwekkend oudtestamentisch voorbeeld hiervan is Mirjam. Toen Mirjam tegen Mozes sprak omdat hij een Cusjitiese vrouw genomen had, sloeg God haar met melaatsheid. Als dat dezelfde ziekte was die wij tegenwoordig lepra noemen, had die ziekte tot de dood geleid. Maar God liet Zich door Mozes verbidden en schonk genezing (zie Num. 12:1, 10-14).

... namelijk aan hen die niet zondigen tot de dood

Maar het leven kan alleen aan hen geschonken worden die een zonde hebben begaan die niet per definitie hoeft te leiden tot de dood. Zo werd Mirjams leven wel

door de dood bedreigd, maar in haar geval had God niet beslist dat ze moest sterven. Daarom kon Mozes voor haar bidden en verhoord worden.

Er is een zonde tot de dood

Er zijn ook zonden die tot de dood moeten leiden. Enkele voorbeelden daarvan:

■ Aan Mozes en Aäron werd de toegang tot het beloofde land ontzegd omdat ze bij Meriba ten overstaan van het volk God de eer niet gaven (Num. 20:6-13). Zij moesten sterven voordat het volk Kanaän binnentrok. Ook de smeking van Mozes kon daar niets meer aan veranderen. God stond hem niet eens toe daar nog verder over te spreken (Deut. 3:23-26).

■ In 1 Koningen 20:35-36 wordt geschreven over een profeet die door een leeuw gedood werd, omdat hij geweigerd had een andere profeet te slaan die hem dat had gevraagd in opdracht van God.

■ De Godsmann uit Juda moest sterven omdat hij de duidelijke aanwijzing van God had genegeerd dat hij met niemand in het afgodische Bethel samen mocht eten (1 Kon. 13:21-24).

■ De dood trof Ananias en Saffira omdat ze logen: ze verkochten een stuk land en doneerden een deel van de koopsom; maar ze deden alsof dat de hele opbrengst was. De man moest onmiddellijk sterven, maar de vrouw pas nadat ze de gelegenheid tot een belijdenis had afgeslagen (Hand. 5:1-11).

■ In Korinthe gebruikten vele gelovigen de maaltijd van de Heere op een onwaardige manier. Daarom werden ze door de Heere

⁵ Natuurlijk moet hiermee niet worden gezegd dat elke ziekte in het leven van een gelovige een straf van God is. Gods Woord maakt duidelijk dat ziekte bij een gelovige vele oorzaken kan hebben en veel bedoelingen van God kan dienen.

gestraft. Velen werden zwak en ziek, maar een aantal is ook gestorven (1 Kor. 11:27-32).⁶

... daarvoor zeg ik niet dat hij moet bidden

Wanneer God in Zijn wijsheid heeft besloten tot de dood van een gelovige, moeten en mogen wij niet bidden om verlenging van zijn leven. Dat sluit niet uit dat wij niet in algemene zin voor diegene kunnen bidden. Bidden dat hij of zij deze tucht uit Gods hand kan aannemen, in vrede kan heengaan, of dat hij of zij in deze bijzondere omstandigheden God de eer geeft ... dat alles is zeker mogelijk.

En vandaag?

Tuchtigt God ook vandaag nog zo ernstig dat gelovigen aan de rand van de dood gebracht worden of zelfs sterven? Het antwoord luidt 'ja', omdat de Bijbel er nergens een beperking qua tijd van geeft. Toch hebben wij de indruk dat zoiets maar zelden het geval is. Dat geldt vooral in de huidige tijd, die bij 'de laatste dagen' hoort. Het kan eraan liggen dat de geestelijke toestand van de gelovigen in het algemeen heel slecht is, zodat één bepaalde zonde maar zelden zo 'n extreem karakter heeft in vergelijking met de vele andere die begaan worden.

Hoe kan ik een 'zonde tot de dood' herkennen?

Deze vraag is terecht. Tenslotte moet je weten in welk geval je niet meer mag bidden om verlenging van iemands leven. Toch kunnen wij aan de hand van de Bijbel niet eenduidig definiëren welke zonde

tot de dood moet leiden. In principe kan daarom elke zonde een zonde tot de dood worden. Het zijn de omstandigheden die aan een bepaalde zonde zo'n verschrikkelijk karakter geven, dat God daarop antwoordt met de dood.

Zo was bij Ananias en Saffira ongetwijfeld de achtergrond de krachtige, zichtbare werking van Gods Geest in de begintijd, waardoor dit oordeel het gevolg was. Het is beslist moeilijk om te beoordelen wanneer het gaat om een zonde tot de dood; dit vraagt veel wijsheid en intensieve omgang met de Heere Jezus.

Het is ook denkbaar dat het de betrokken persoon zelf duidelijk wordt dat hij of zij een zonde tot de dood begaan heeft en dat aan anderen meedeelt. Bij dit soort uitspraken is grote voorzichtigheid en fijngevoeligheid geboden. Want het kan zijn dat iemand op grond van een overgevoelig geweten zichzelf inbeeldt dat hij een zonde tot de dood begaan heeft.

Slot

Wij hopen dat dit vers nu beter wordt begrepen, maar vooral ook dat het goed wordt toegepast. Het kan onderstrepen dat gebeden zeer veel kunnen bewerken, maar nooit in staat zijn om Gods wil te doorbreken; en verder, dat onze zonden ernstige gevolgen kunnen hebben – zelfs een voortijdige dood. 'Want wat de mens zaait, zal hij ook oogsten', zegt de Bijbel in Galaten 6:7. Deze gedachte moet ons er niet toe brengen dat wij voortdurend in angst leven, maar ons brengen naar eerbied voor een heilige God en een zorgvuldige levenswandel!

Gerrid Setzer

⁶ In dit voorbeeld kan het ook gaan om zonden die niet tot de dood hadden hoeven leiden maar die toch de dood tot gevolg hadden, omdat er op deze (levensbedreigende) tuchtiging geen bekering volgde.

De 'kofferdragers' van Paulus

In elk opzicht was de apostel Paulus een verheven persoonlijkheid – zowel qua inzicht als qua unieke beschikbaarheid torende hij boven iedereen uit. Oefende deze apostel invloed uit op de omstandigheden en daarmee op zijn broeders? En hoe hebben deze mannen gereageerd op Paulus' sterke geloof en zijn unieke opdracht? Hebben ze zich uit wanhoop maar beperkt tot het 'koffers dragen', alsof dat op zichzelf een werk voor de Heere kan zijn? En wat doen wij wanneer anderen (schijnbaar) verder zijn dan wij in geestelijk of in ander opzicht? Wij kunnen een interessante les leren van enkele personen uit de 'begeleidende staf' van deze Paulus.

Aristarchus uit Thessalonica – een Europeaan van formaat

Van de afgoden tot God bekeerd om de levende en waarachtige God te dienen (zie

1 Thes. 1:9) - dat was de levenshoud van Aristarchus. Nog maar een paar jaar na zijn bekering is hij, ver van huis, als reisgenoot van Paulus onderweg, en al gauw moet zijn moed een proef doorstaan: in het tumult in

Efeze wordt hij meegesleurd naar het theater (een soort stadion) en moet hij aanhoren hoe de opgezweepten mensenmassa twee uur lang 'Groot is de Artemis van de Efeziërs!' roept (Hand. 19:28-34).

Maar Aristarchus laat zich niet van zijn taak afhouden. Tijdens het vervolg van de reis naar Macedonië had hij heel makkelijk in zijn woonplaats kunnen achterblijven. Maar hij reist verder met Paulus naar Griekenland en weer terug door Macedonië en vervolgens via Klein-Azië naar Jeruzalem.

Wat heeft hij op deze tochten veel van Paulus geleerd! Paulus stond niet als de oppermachtige, ongenaakbare 'superapostel' boven zijn dienaars en medewerkers; nee, hij leefde zo nederig en toegewijd dat hij zichzelf navolger van de Heere noemt (1 Kor. 11:1). Dat is vandaag de dag een voorbeeld voor iedereen aan wie de Heere een bijzonder dienst heeft toevertrouwd.

En het resultaat van deze belevenissen? Aristarchus blijft trouw aan zijn taak. Ook de arrestatie van zijn geliefde leermeester in Jeruzalem verandert niets aan zijn houding: op reis naar Rome wordt hij naast Lukas als enige begeleider van Paulus vermeld (Hand. 27:2). En ten slotte wordt zijn levensweg 'bekroond' met een groet vanuit Rome (Kol. 4:10)!

De Bijbel spreekt niet over wat Aristarchus precies gedaan heeft. Maar zijn trouw en toewijding zijn een goed voorbeeld voor ons. Laten wij ons door hem laten aanmoedigen om onze dienst ook te vervullen bij tegenstand en in gevaren!

Tychikus – een boodschapper met geestelijke kwaliteiten

Alle inwoners van de Romeinse provincie Klein-Azië (de westkust van het tegenwoordige Turkije) hadden door

Paulus het woord van de Heere gehoord (Hand. 19:10). Bij Tychikus had het vrucht afgeworpen: hij bekeerde zich tot de Heere en werd ook een reisgenoot van Paulus (20:4). Hoelang, dat staat er niet bij; misschien blijft hij in Efeze (zijn vaderstad?) wanneer Paulus daar in de buurt een afscheidsrede houdt (Hand. 20). In ieder geval staat hij ook verder ter beschikking van Paulus, die hem naar verschillende gemeenten kan sturen om informatie door te geven en in te winnen: als 'postbode' brengt hij de brieven aan de Efeziërs en de Kolossenzen (Ef. 6:21-22 en Kol. 4:7-9). Maar hij is veel meer. Paulus vermeldt hem:

- als geliefde broeder (Kol. 4:7);
- als trouwe dienaar: zijn taak heeft Tychikus trouw vervuld;
- als mededienstknecht in de Heere: dat is niet meer (alleen) de 'kofferdrager'; nee, het is een man die als medeslaaf het geestelijk werk van Paulus meedraagt;
- Bovendien is hij in staat deel te nemen aan wat er in Kolosse gebeurt en kan hij het hart van de Kolossenzen bemoedigen (vs. 8-9);
- Ten slotte is hij bevoegd en in staat om de Efeziërs de omstandigheden van Paulus bekend te maken (Ef. 6:21): dan moet je niet overdrijven of het mooier voorstellen.

Deze 'trouwe dienaar in de Heere' (Ef. 6:21) heeft zich bewezen en kan verder gebruikt worden in de dienst voor de Heere en Zijn werk. Al snel na zijn vrijlating uit de gevangenis stuurt Paulus hem naar Kreta om daar Titus te ontmoeten (Tit. 3:12). De totaal andere omstandigheden onder de Christenen op Kreta vereisen veel fijngevoeligheid. En dan is Tychikus de juiste man.

En helemaal aan het eind van zijn dienst,

vlak voor zijn dood, stuurt Paulus deze trouwe man naar Efeze (2 Tim. 4:12). Deze geestelijk en leerstellig hoogstaande Christenen hadden op veel punten van de praktische levenswandel een inhaalslag nodig (zie 1 Tim. 1:3 e.v.) en zij behoorden zeker ook tot diegenen in Klein-Azië die Paulus in de steek gelaten hadden (2 Tim. 1:15). Maar Paulus laat de gemeente daar niet vallen en stuurt met Tychikus een betrouwbare broeder naar de 'gemeente in ondergang'.

Tychikus heeft geleerd, heeft vooruitgang geboekt in het geloof, hij kan tenslotte zelfs kritieke gevallen aan en is in staat om te troosten. Zijn wij bereid om te leren – bereid om ook taken te aanvaarden die niet zo in tel zijn? Het zijn niet de broeders en zusters, maar het is de Heere Die Zijn dienaars belooft!

Trofimus uit Efeze – ziekte als loon voor trouwe dienst?

Onder de velen die in Efeze tot geloof kwamen, was ook Trofimus. Hoorde hij soms bij degenen die er door hun radicale verbranden van toverboeken toe bijdroegen dat het Woord van de Heere daar met kracht toenam (Hand. 19:19)? Daarover spreekt de Bijbel niet, maar in elk geval was zijn leven gereinigd voor de dienst van Christus.

Hebben wij in ons leven opruiming gehouden zodat de Heere ons kan gebruiken? Zo niet, laten we die dingen dan voor de Heere belijden en de weg vrijmaken!

In Macedonië wordt Trofimus genoemd als reisgenoot van Paulus (Hand. 20:4). Als apostel had Paulus blijkbaar het (innerlijke) gezag om anderen in zijn dienst aan te stellen (zo hadden hij en Barnabas bijv. Johannes Markus als dienaar, Hand. 13:5).

Maar toch beschouwden deze broeders hun dienst als door de Heere gegeven en voor Hem bestemd.

Tegenwoordig roept de Heere Zijn dienaars altijd rechtstreeks, zonder enig menselijk en kerkelijk gezag. Maar het kan zeker gebeuren dat de een of andere broeder door anderen 'ontdekt' wordt. Zo kan hij 'testen' of een bepaalde dienst voor de Heere inderdaad dat is wat de Heere van hem vraagt. Zijn wij bereid om ons beschikbaar te houden voor misschien wel een 'heel kleine' dienst?

De toewijding van Trofimus leidt ertoe dat hij meegaat naar Jeruzalem, de stad die vol is van fanatieke Joden. Daar maakt hij de arrestatie van Paulus mee.

Dan schrijft de Bijbel jarenlang niet over hem. Heeft hij misschien in Jeruzalem of Efeze gewerkt? In elk geval kan Paulus hem helemaal aan het einde van zijn eigen dienst gebruiken, tussen zijn eerste en tweede gevangenschap. Toch moet hij hem dan ziek in Milete achterlaten (2 Tim. 4:20)! Daarmee besluit de Bijbel de korte biografie van deze waardevolle medewerker in het rijk van God.

Trofimus wist dat het altijd de moeite waard is om aan de kant van de Overwinnaar van Golgotha te staan, ook wanneer dat lijden en ziekte met zich meebrengt. Laat zijn voorbeeld ons aansporen om onze Heere toegewijd te dienen: 'Daarom, mijn geliefde broeders, wees standvastig, onwankelbaar, altijd overvloedig in het werk van de Heere, in de wetenschap dat uw inspanning niet tevergeefs is in de Heere' (1 Kor. 15:58).

Martin Schäfer

Blijdschap, ook al voel ik het niet... kan dat?

Christenen kunnen zich verblijden, want hun naam is opgetekend in de hemel. Er ligt een wonderbaarlijke toekomst voor hen, namelijk bij hun Heere in heerlijkheid. Maar onderweg daarheen zijn er problemen, behoeften en moeilijkheden van de meest uiteenlopende aard. Vaak vragen wij, misschien wel terecht: 'Waarom?', en verzinken dan in allerlei gedachten. Je ziet alleen nog je eigen probleem, er komt ontevredenheid en de vreugde verdwijnt. Maar eigenlijk wilde je toch vrolijk zijn en je verheugen?! Toch is het waar: Christenen hoeven niet met hangend hoofd rond te lopen maar moeten zich verblijden. Kan dat dan nu nog? Ja hoor, net zo goed als in de tijd waarin de Bijbelse geschiedenissen zich afspeelden.

Ware vreugde – alleen bij Jezus Christus

Ken jij de Heere Jezus al als jouw persoonlijke Heere en Heiland? Zo niet, dan wordt dat hoog tijd. Belijd Hem je zonden en geloof in Hem en Zijn verlossingswerk, dat Hij ook voor jou op Golgotha heeft volbracht. Bekering tot Hem is de allereerste voorwaarde voor echte blijdschap.

Nehemia – een voorbeeld van verootmoediging voor de Heere

De Bijbel geeft ons op veel plaatsen antwoord op de vraag hoe je echte vreugde kunt vinden. In die Bijbelgedeeltes is niet iets theoretisch over vreugde vermeld, maar Gods Geest laat ons zien hoe mensen, oog in oog met problemen en moeilijkheden, nederig bij God kwamen en dan weer blijdschap konden ervaren. Laten we eens naar Nehemia kijken. 'Het gebeurde, toen ik deze woorden hoorde, dat ik ging zitten en begon te huilen. Ik bedreef enkele dagen rouw, terwijl ik voor het aangezicht van de God van de hemel vastte en bad' (Neh.

1:4). Hier zien we iets van de droefheid die deze man overviel nadat Hanani en de mannen uit Juda hem informatie over Jeruzalem hadden gegeven. Zijn droefheid dreef hem tot gebed, hij erkende zelfs de zonden van zijn volk en boog zich nederig voor God neer.

En wij? Kennen wij ook deze gepaste houding van Nehemia of stappen we luchtig over de problemen en moeilijkheden heen die er vaak onder de gelovigen zijn? Moge de Heere ons bewaren voor een geest van hoogmoed en onverschilligheid. Laten we meer voor Gods volk bidden.

Van droefheid naar vreugde

De droefheid van Nehemia was bijzonder duidelijk, want de koning zag het direct. En dan kunnen we zien hoe goed God voor Nehemia zorgde, doordat zijn verzoek werd ingewilligd en hij naar Jeruzalem kon vertrekken. In zijn droefheid vertrouwde hij volledig op God en bad Hem om wijsheid (1:11b; 2:4b).

Later, toen de muur van Jeruzalem voltooid

was en het volk bij de Waterpoort uit de wet hoorde lezen, huilde het hele volk. Maar Nehemia en degenen die het volk onderwezen, moedigden hen aan om blij te zijn: 'De vreugde van de HEERE, dat is uw kracht' (8:9-12). Het resultaat is wonderbaarlijk: '... zodat de blijdschap van Jeruzalem van ver gehoord werd' (12:43). Eerst bedroefdheid, nu blijdschap. Net zoals Nehemia kunnen ook wij onze toevlucht tot de Heere nemen, Hem alle mislukkingen en zonden belijden en op Zijn goedheid vertrouwen. Bovendien is het belangrijk om vast te houden aan de waarheid en in geestelijke zin te bouwen aan de muur: de afzondering van de wereld en van alle kwaad. De vreugde van de Heere zal dan onze kracht zijn.

Hoe Paulus zich verblijdde – ondanks heel moeilijke omstandigheden

In zijn Brief aan de Filippenzen schrijft Paulus veel over vreugde. Hij verblijdde zich erover dat Christus werd verkondigd, al deden enkelen dat onder een voorwendsel en dus niet met zuivere bedoelingen (Fil. 1:18). Met blijdschap bad hij voor de Filippenzen (1:4) en vermaande hen om zijn vreugde volkomen te maken door eensgezind te zijn (2:1-2), totdat hij uiteindelijk schreef: 'Verblijd u altijd in de Heere; ik zeg het opnieuw: Verblijd u!' (4:4). Daarbij verzekerde hij de Filippenzen dat hij het niet erg vond om dit iedere keer weer te schrijven (3:1). Toen Paulus deze brief schreef, zat hij niet lekker thuis aan zijn bureau, maar in de gevangenis. Hoe komt deze man ertoe om in zo'n moeilijke situatie over blijdschap te schrijven?!

Gehoorzaamheid en afhankelijkheid

Deze vreugde van de Heere kunnen wij allemaal ervaren. Als wij de volgende

woorden goed begrepen hebben, kunnen we ook goed begrijpen waarom Paulus zich kon verblijden en ook anderen opwekte tot blijdschap. Paulus wist: de Heere Jezus Zelf geeft ons het voorbeeld. In Lukas 10:21 zegt Hij: 'Ja Vader'. Dat is het principe. De blijdschap is bij ons aanwezig, juist wanneer wij Gods wegen en de wil van de Vader gehoorzaam accepteren. Net zoals onze Heiland dat deed toen Hij hier op aarde in volledige afhankelijkheid leefde. De woorden die eraan voorafgaan maken dit nog duidelijker, want er staat: '... op dat moment jubelde⁷ Jezus in de geest'. Jubelen betekent: extra grote vreugde. Op grond van deze onderworpenheid aan de wegen van God kon Paulus zich verheugen en kunnen wij ons ook vandaag verheugen.

Je bezighouden met de Heere Jezus

Een volgende voorwaarde voor deze vreugde is dat wij ons bezighouden met de Heere Jezus. Hij wordt meer waardevol voor ons, onze liefde voor Hem neemt toe, ons geloof wordt versterkt: 'Jezus Christus. Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem toch lief. Hoewel u Hem nu niet ziet, maar gelooft, jubelt u met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde' (1 Petr. 1:8). De vreugde van de Heere (Neh. 8:11), de vreugde in de Heere (Fil. 4:4) en de vreugde van de Heere in ons (Joh. 15:11; 17:13) worden dan het gezegende resultaat van onze gehoorzaamheid aan Gods Woord en ons bezig-zijn met de Heere Jezus. De vreugde over Hem en de waarde die Hij voor ons heeft, zullen ons de moed geven om tegenover de wereld getuigenis van Hem af te leggen en op het juiste moment de juiste woorden te spreken. Dat betekent dan weer blijdschap in ons. Verblijden wij ons wanneer we bespot worden? Ons natuurlijke gevoel verzet zich daartegen. Maar de apostelen verlieten de Raad (het sanhedrin) vol

⁷ Volgens de Duitse tekst; in de HSV staat verheugde. Idem in de volgende alinea. (vert.)

blijdschap nadat ze geslagen waren (Hand. 5:41), en over de Hebreëën staat zelfs dat ze de beroving van hun eigendommen met blijdschap aanvaard hadden (Heb. 10:34). Dat klinkt misschien ongelooflijk. Maar heb jij ook niet al eens zoiets meegemaakt? Je bent voor je Heere uitgekomen en dat gaf gelach en spot. Maar vanbinnen was je blij, omdat je je ervan bewust was dat je nu je Heere blij had gemaakt.

Natuurlijke blijdschap en dankbaarheid

Afgezien van de ware Christelijke blijdschap schenkt God ons ook in rijke mate natuurlijke vreugden. Danken we Hem voor het mooie weer of voor de vele heerlijke getuigenissen van Gods scheppingsmacht in de natuur? Je zou nog veel meer op kunnen noemen waarover wij ons als Christen kunnen

verheugen; dingen die de ongelovige vanzelfsprekend vindt omdat hij niet denkt (wil denken) aan de Heere Die alles heeft geschapen en ons die vreugden geeft.

Zo worden wij er door Gods Woord toe aangemoedigd om in moeilijke omstandigheden en zelfs bij het zien van vele noden onze blik op te heffen tot onze Heere, Die ons in elk verdriet vreugde kan geven. Vreugde die de wereld niet kent. Laten wij meer op Hem vertrouwen!

Andreas Starck

De zonen van Korach

De eerste keer dat wij iets horen over de zonen van Korach, is in een korte en toch heel inhoudsvolle opmerking: 'Maar de kinderen van Korach waren niet gestorven' (Num. 26:11). Hun vader, een Leviet uit de familie van Kahath, was samen met twee vorsten uit de stam Ruben en met een hele serie medeplichtigen in opstand gekomen tegen de door God gegeven voorrangspositie van Mozes en Aäron. God antwoordde met oordeel. 'De aarde opende haar mond en verzwolg hen, met hun gezinnen'. Vuur verteerde hen, zodat ze tot een waarschuwing werden. Deze gebeurtenis wordt ons in Numeri 16 verteld. De zonen van Korach waren op de oproep van Mozes bij de tenten van deze wetteloze mannen vandaan gegaan, ook al waren ze door een nauwe familierelatie verbonden. Hun band met hun God was sterker.

In het verdere verloop van de Bijbelse berichtgeving horen we ongeveer 400 jaar niets meer over de nakomelingen van Korach. Pas in de tijd van koning David worden ze weer vermeld. David en Salomo vertrouwden een aantal van hen de leiding

toe over het zingen in het huis van God; sommigen kregen de taak als dorpelwachter bij de tent der samenkomst hun dienst te doen en weer anderen zorgden voor het gereedschap van het heiligdom (1 Kron. 9). In de tijd die volgde na David en Salomo

Volg Mij!

vinden we, naar ik weet, niet veel over hen, tot ze tenslotte in de tijd van Nehemia nog een keer vermeld worden in hun functie als poortwachters (Ezr. 2:42; Neh. 7:45).

Een blik in het hart van de zonen van Korach

Om te begrijpen waarom de zonen van Korach door David en Samuël werden aangewezen voor zulke belangrijke taken, moeten wij een blik werpen in het hart van deze mannen. Waar vinden wij nu iets over wat zich in hun binnenste afspeelde? In de meeste gevallen vertellen de psalmen iets over wat er aan de hand was in het binnenste van verschillende Godsmannen. Ook bij de zonen van Korach is dat zo. Er zijn elf psalmen waar hun naam voorkomt in de aanhef. Dat zijn de psalmen 42, 44-49, 84, 85, 87 en 88. Het is sterk aan te bevelen om deze psalmen te lezen.

Hun stamvader Korach was in opstand gekomen, maar bij zijn nakomelingen vinden wij een diep bewustzijn van Gods genade dat zij niet ook in het oordeel waren omgekomen. Deze genade maakt hen dankbaar en laat hen de taken die God hun gegeven had in nederigheid en toewijding uitvoeren.

Psalm 42 vertelt ons dat zij de oprechte wens hadden om God trouw te volgen. Het was hun grote verlangen dat God lof zou krijgen in het midden van Zijn volk. Deze lof wilden ze ook op een goede manier voor God tot uitdrukking brengen (Ps. 45:2).

Ook lag het welzijn van de stad hun op het hart, de stad die God gekozen had om daar onder Zijn volk te wonen. Zij begrepen iets van wat de stad Jeruzalem in Gods gedachten betekende (Ps. 48, 84, 87). Zochten ze de bron hiervan in hun eigen hart? Nee. Ze wisten dat God dat in hun hart had gewerkt en zij beleden: 'Al mijn bronnen zijn in u!' (Ps. 87:7). Die gezindheid maakte hen geschikt als

werktuig van God om op profetische en aangrijpende manier iets tot uitdrukking te brengen van wat de Heere Jezus doormaakte op weg naar Golgotha (Ps. 88).

Hun dienst in het Huis van God

Het lofzingen van God was de eerste taak van de nakomelingen van Korach. Toen de ark haar plaats had gekregen in Jeruzalem, verrichtten zij deze dienst eerst voor de tent van ontmoeting en later, in de tijd van Salomo, in de tempel. Een bekend man onder hen is de zanger Heman, die ook bij de raadslieden van David hoorde (1 Kron. 6:31 e.v.). Hij hoorde bij degenen die het vervoer van de ark uit het huis van Obed-Edom naar Jeruzalem begeleidden met zang en

muziekinstrumenten. Zij verheugden zich erover dat de ark, als bijzonder getuigenis van het wonen van God onder Zijn volk, nu de haar toekomstende plek zou krijgen. Deze vreugde lieten ze duidelijk merken (1 Kron. 15:15 e.v.). De Geest van God was hun drijfveer. Hij onderwees hen om dit te doen op een bij God passende manier. De gewoonte om in de tegenwoordigheid van God te leven en naar Zijn wil te vragen, maakte hen geschikt om ook andere taken nauwgezet en wijs uit te voeren. Op grond hiervan stelde David enkelen van hen aan als raadsheer.

In 1 Kronieken 9 lezen we over nog andere taken. Eerst vinden we hen daar als deurwachter. Dat is een verantwoordelijke taak. Zij moesten waken over alles wat Gods huis in- of uitging. Het belang van deze taak wordt verduidelijkt doordat ze geselecteerd waren (verg. 1 Kron. 9:22). Hun trouw en capaciteit waren op de proef gesteld (1 Kron. 26:8). Om deze taak gewetensvol uit te voeren, overnachtten ze rondom het huis van God. Elke morgen weer zorgden ze dat de deur naar de tempel open was.

Iedereen die God een offer wilde brengen, moest ongehinderd toegang krijgen. Aan de andere kant moest er niets naar binnen dat er niet in hoorde. Het was dan ook niet zomaar dat zij de verantwoordelijkheid droegen voor de voorwerpen voor de dienst en voor het heiligdom. Die moesten immers op het juiste moment beschikbaar zijn voor gebruik door de priesters in de dienst voor God.

Al deze taken verrichtten ouderen en jongeren, vaders en zonen samen (vs. 23). Volgens de gang van zaken in die tijd werd door het lot gevraagd naar Gods wil betreffende de dienst. Daarover lezen we dat de kleine zowel als de grote, de volleerde zowel als de leerling, het lot wierp (1 Kron. 25:8; 26:13).

Hun trouw – ook in tijden van grote zwakheid

Gedurende ongeveer zeshonderd jaar wordt er nauwelijks iets vermeld over deze mannen. Maar later vinden we enkelen van hen terug onder degenen die gevolg gaven aan de oproep van koning Kores (of Cyrus), en die met Zerubbabel naar Jeruzalem trokken om de tempel weer op te bouwen (Ezra 2:42). Zij worden geschikt geacht om daar weer dienst te doen als zangers en poortwachters.

Uit Nehemia 11:19 kunnen we de conclusie trekken dat ze, naar het voorbeeld van hun voorvaders, in Jeruzalem woonden, in de buurt van het heiligdom van God. De grondslag voor de uitvoering van hun dienst vormden ook na de terugkeer uit de ballingschap de geboden van God, die al eeuwen daarvoor door David en Salomo waren opgeschreven (12:45). Ook al hadden ze juist in de huidige periode geen goede voorbeelden: de hogepriester Eljasib nam het niet zo nauw met zijn relatie tot ongelovige mensen, zelfs tot de vijanden van zijn volk. Integendeel, om de Ammoniet Tobia een plek te geven, ontruimde hij de grote kamer in de tempel (13:4-5), waar vroeger het graanoffer, de wierook en ook de gaven voor de zangers en de poortwachters bewaard werden.

De taal die het voorbeeld van deze mannen spreekt, is duidelijk genoeg om ons de juiste beslissingen te laten nemen over onze weg met de Heere Jezus. Het gaat niet om onze afkomst, het gaat niet om de omstandigheden, maar het komt op ons hart aan. Wanneer de liefde voor Hem en de bereidheid om aan Zijn Woord gehoorzaam te zijn ons hart vullen, dan kunnen wij door Gods genade zo'n dienst vervullen voor de Heere Jezus tot nut van onze medemensen. 'De vreugde in de Heere, die is onze kracht' (Neh. 8:11).

Rainer Möckel

Een 'rechtvaardige' op de verkeerde plek

Wanneer wij in het Oude Testament over het leven van Lot lezen, zullen we vermoedelijk nauwelijks iets vinden waaruit blijkt dat hij een gelovige was. Alleen de tekst in 2 Petrus 2:7-8 stelt dat hij een 'rechtvaardige' was. Het feit dat dit niet echt uit zijn leven blijkt, toont al aan wat een droevige biografie we hier voor ons hebben. We willen er een paar kenmerken uitlichten die God als waarschuwing in Zijn Woord heeft laten optekenen.

De meeloper Lot

Het eerste opvallende kenmerk in Lots leven is dat het niet zijn eigen beslissing is de weg te gaan die Abraham in geloof gaat. Hij leeft niet vanuit een persoonlijke geloofsovertuiging; in elk geval wijst Gods Woord daar in geen enkel Bijbelgedeelte op. Maar hij leeft onder invloed van iemand anders: zijn oom Abraham. Lot is typisch een meeloper. Dat wordt vooral duidelijk wanneer we een paar teksten naast elkaar leggen: 'Toen ging Abram op weg, zoals de HEERE tot hem gesproken had, en Lot ging met hem mee' (Gen. 12:4). 'Zo trok Abram weg uit Egypte ... hij en zijn vrouw, en alles wat hij had, en Lot met hem' (13:1). 'Lot, die met Abram meeding' (13:5).

Natuurlijk is het goed wanneer kinderen van gelovige ouders al vroeg met hen meegaan op de weg van het geloof. Maar wanneer ze opgroeien, moet er toch een ogenblik komen waarop ze persoonlijk een beslissing nemen om de Heere te volgen.

Dan komt er in plaats van een 'meegaan', een 'samengaan' tot Gods eer, zoals het geval was bij Izak en Abraham (Gen. 22).

De materialist Lot

De eerste keer dat Lot zelf een beslissing neemt, is dat een keuze voor de wereld (Gen. 13). Terwijl Abraham zijn weg in geloof ging, keek Lot toe. Hij oordeelde naar wat hij zag, naar de materiële feiten.

'En Lot sloeg de ogen op en zag ...' (13:10). Lot wacht niet op Gods aanwijzing zoals Abraham, tegen wie God zei: 'Sla toch uw ogen op' (13:14).

Hij neemt zijn beslissingen puur naar aardse gezichtspunten.

Hier telt alleen persoonlijk voordeel. Het is uiterst gevaarlijk voor ons geestelijk leven wanneer de 'Jordaanvlakte, rijk aan water' de enige basis is voor onze beslissingen. Wanneer ons leven zo totaal door geld en bezit wordt bepaald, verhindert ons 'verstand van zaken' ons ook om Gods stem in deze dingen te verstaan. Als Lot later in

Een 'rechtvaardige' op de verkeerde plek

hoofdstuk 14 zijn hele bezit verliest en dat pas terugkrijgt doordat Abraham ingrijpt (14:12, 16), is zijn oor doof voor Gods stem. Het was toch weer goed afgelopen?! De aardsgesinde Lot heeft voor alles ook een zakelijke, 'nuchtere', aardse verklaring. En hij leeft weer door zoals tevoren, zonder de waarschuwingen serieus te nemen.

De 'daler' Lot

Te oordelen naar zijn rijkdom en sociale status had Lot carrière gemaakt. De mensen zullen in hem een 'stijger' gezien hebben. Maar in Gods ogen is Lots weg een onafgebroken en voortdurende weg omlaag – geestelijk gezien is Lot een 'daler'. Ook Abraham gaat in zijn leven wegen die niet tot eer van de Heere zijn, maar hij vindt ook de weg terug. Bij Lot zien we met schrik een weg die steeds meer omlaag loopt, en alleen door Gods ingrijpen wordt het ergste verhinderd. Dat wordt heel duidelijk door Lots weg naar Sodom. In hoofdstuk 13:12 staat: 'Lot ... zette zijn tenten op tot bij Sodom'. Nog steeds woont Lot weliswaar in tenten, het kenmerk van een vreemdeling. Zo wordt het in het Oude Testament steeds afgeschilderd; maar zijn tenten zijn gericht op Sodom.

Zit onze afscheiding van de wereld alleen nog aan de buitenkant terwijl ons hart al in Sodom is, dan zullen onze voeten al gauw ons hart volgen. We lezen dan ook in 14:12: 'Hij woonde namelijk in Sodom'. Nu heeft Lot ook de uiterlijke afzondering van de wereld opgegeven. Nu is hij – om Petrus' woorden te gebruiken – 'deze rechtvaardige, die in hun midden woonde'. En nog is dat niet het eind. In hoofdstuk 19:1 lezen we dat Lot in de poort van Sodom zat. In de ogen van de mensen was dat echt een sociale sprong omhoog: als immigrant lid te worden van het stadsbestuur van Sodom; maar in Gods ogen was het opnieuw een stap omlaag in zijn geestelijk leven. Lot verandert van een wereldgerichte gelovige in een gelovige die

Volg Mij!

in het verdorven morele systeem van de wereld leeft en die tenslotte met de wereld onder één hoedje speelt. Wat een treurige ontwikkeling!

De verliezer Lot

De ernstige les uit Lots leven willen we duidelijk onder woorden brengen: uiteindelijk is Lots leven het leven van een verliezer, vanuit Gods perspectief bekeken. En dat is de enige visie die er echt toe doet:

- Lot verliest zijn geestelijk onderscheidingsvermogen (13:10 – hij ziet geen verschil tussen de hof van de Heere en het land rondom Sodom).
- Hij verliest zijn omgang met God. Lot heeft geen altaar, hij kent de eiken (of terebinten) van Mamre bij Hebron niet (de naam Hebron betekent 'gemeenschap'). De Heere Zelf komt op bezoek bij Abraham, maar niet bij Lot.
- Hij verliest zijn vrede (Gen. 14). Lot wordt meegesleurd in de conflicten van de wereld. Natuurlijk kunnen we niet vermijden dat wat er in de wereld gebeurt ons raakt. Woon je in een land waar het oorlog is, dan lijdt je ook als gelovige daaronder. Maar bij Lot speelde er meer. Hij nam actief deel aan de politiek van Sodom en was daardoor meer dan anderen betrokken bij wat er gebeurde.
- Hij verliest de achting en het respect van

Een 'rechtvaardige' op de verkeerde plek

zijn medemens (19:9). Vergis je niet: ook een eervolle plaats in deze wereld en de grootste compromissen met de wereld leveren de gelovige nooit respect in de wereld op. De gelovige is evengoed een 'vreemdeling', al komt hij ook 'om hier te verblijven'.

● Hij verliest zijn geloofwaardigheid (19:14). Lots manier van leven was zo slecht, dat elk getuigenis voor God totaal ongeloofwaardig was. In zijn 'goede dagen' was er geen Godvrezendheid bij hem te zien. Een verwijzing naar de heiligheid en rechtvaardigheid van God, die de zonde moet oordelen, was in Lots huis tot dat moment onbekend. Zijn schoonzons nemen hem en zijn waarschuwingen niet meer serieus. Draagt onze wandel bij tot de geloofwaardigheid van onze woorden?

● Hij verliest zijn familie (Gen. 19). Laten wij ook dit niet vergeten! Als ware gelovige zul je zelf niet in het oordeel over deze wereld omkomen maar gered worden, maar dan wel 'als door vuur heen'. Maar waar belandt je gezin?

● Hij verliest zijn eer (19:30-38). De immoraliteit en zonde van Sodom achtervolgen Lot. En zijn biografie is aan het einde alleen maar een donker schilderij vol schande.

rechtvaardige, die in hun midden woonde, heeft dag in dag uit zijn rechtvaardige ziel gekweld bij het zien en horen van hun wetteloze daden) ...' (2 Petr. 2:7-8).

Allemaal zien wij elke dag dingen waarmee wij 'onze rechtvaardige ziel kwellen'. Het zou heel erg zijn als wij ten opzichte van de zonde niets meer zouden voelen. In zoverre is het terecht dat Lot het zo aanvoelde. Maar het maakt een geweldig verschil of ik mijn leven in deze wereld leid in afzondering van het kwaad, mijn oren doof houd om niet al die verhalen te horen en mijn ogen sluit om het kwaad niet te zien (Jes.

33:15) – of dat ik mij zo één maak met de gang van zaken in de wereld, dat deze zelfgekozen 'zielenpijn' juist leidt tot mijn ondergang. De wereld stevent op het oordeel af zoals in de dagen van Lot, maar ook zoals in de dagen van Noach (lees 2 Petr. 2).

Op wie willen we lijken? Op Noach, de prediker van de gerechtigheid, of op Lot, die zijn ziel kwelde door wat hij zag en hoorde?

Michael Vogelsang

'Welzilig de man die niet wandelt in de raad van de goddelozen, die niet staat op de weg van de zondaars, die niet zit op de zetel van de spotters ...'

Psalm 1:1

maar die zijn vreugde vindt in de wet van de HEERE en Zijn wet dag en nacht overdenkt!'

Psalm 1:2

De ongelukkige Lot

Was Lot dan in Sodom tenminste nog gelukkig geweest? Gods Woord openbaart met afschuwelijke woorden de toestand van zijn ziel: 'Als God de rechtvaardige Lot, die leed onder de losbandige levenswandel van normloze mensen, verlost heeft (want deze

De vijf offers uit Leviticus 1-7

Een illustratie en een kort overzicht

In het Oude Testament vinden we vaak 'types' van nieuwtestamentische waarheden. Ze worden ook wel beelden, illustraties, schaduwen of voorafschaduwingen genoemd, naar de uitdrukking in o.a. Kolosse 2:17.

In de vijf offers van Leviticus 1-7 treffen we een prachtige illustratie in beeldende taal aan van de Persoon en het werk van de Heere Jezus Christus, het ware 'Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt' (Joh. 1:29). Al deze offers samen geven ons een volledig beeld van Christus en Zijn grote opofferende werk aan het kruis van Golgotha. Zij zijn als vele spiegels die rondom onze Heere en het kruis opgesteld zijn op zo'n manier dat elk van deze spiegels een eigen, speciaal aspect weergeeft van Zijn Persoon en werk. Zie ook de illustratie 'De vijf offers' op de volgende pagina's.

1. Het brandoffer

In dit offer vinden we het hoogste aspect van het werk van Christus. We zien er dat Hij Zich volledig opoffert aan God, om Zijn wil te doen, zelfs tot in de dood. Het hele offer, met uitzondering van de huid van het dier, kwam op het vuur op het altaar. Alles steeg op tot God tot een liefelijke reuk, een aangename geur voor God. Het stelt ons Christus voor, Die Zichzelf gaf als 'een

offergave en slachtoffer, tot een aangename geur voor God' (Efeze 5:2). We vinden in dit offer niet de gedachte dat Christus onze zonden draagt, maar dat Hij Zich offert om de wil van de Vader te volbrengen, Hem te verheerlijken en de heiligheid en de heerlijkheid van Zijn troon te betuigen. Dit onderwerp vinden we in het bijzonder voorgesteld in het Evangelie naar Johannes en Psalm 40.

2. Het meeloffer (het graan- of spijsoffer)

Dit offer typeert Christus als de perfecte, volmaakte, zondeloze Mens. Het laat ons Zijn wonderlijke Persoon en Zijn zondeloze leven zien, dat een offer tot een liefelijke reuk voor God was.

In dit offer werd er geen bloed vergoten. Dit offer benadrukt de volmaaktheden van Christus in Persoon, in Zijn wezen en leven, en dus niet Zijn dood. Het meelbloem spreekt van Zijn zondeloze Mensheid waarin Zijn morele eigenschappen allemaal volmaakt waren, in volkomen evenwicht en harmonie. De olie spreekt van de genade en kracht van de Heilige Geest waardoor Zijn leven gekenmerkt werd; en de wierook karakteriseert de liefelijkheid en aangenaamheid van Zijn Persoon en leven voor God.

Volg Mij!

3. Het dankoffer (soms vredeoffer genoemd)

Ook dit was een offer tot een liefelijke reuk voor God. Het bloed, het vet en de nieren van het offerdier werden op het altaar gelegd als voedsel, als een vuuroffer voor Jahweh (Lev. 3:11). Dit was Gods deel. Daarna werd de borst aan Aäron en zijn zonen gegeven en de rechterschouder aan de priester die het offer bracht. Dit was het deel voor de mensen. Dus zowel God als mensen werden gevoed door hetzelfde offer. Dat spreekt van gemeenschap en vertrouwelijke omgang, van het feit dat je van hetzelfde geniet als God. Dit offer typeert dus de gemeenschap die de gelovige met God geniet op grond van het werk van Christus aan het kruis; op grond van Zijn bloed, dat daar voor onze zonden vergoten is. We hebben vrede met God door het werk van het kruis en kunnen ons voeden met Christus in de gemeenschap met de Vader. Het Evangelie naar Lukas en Psalm 85 spreken in het bijzonder over dit onderwerp.

4. Het zondoffer

We komen nu bij de offers die niet tot een liefelijke reuk zijn. Het bijzondere aan dit zondoffer is dat de var (jonge stier) in

zijn geheel tot as verbrand moest worden buiten de legerplaats van Israël, nadat het bloed en het vet voor God op het altaar waren gelegd. Dit offer was voor de zonde en spreekt van Christus Die voor ons tot zonde gemaakt is (2 Kor. 5:21), terwijl Hij het oordeel en de toorn van God over de zonde als onze Plaatsvervanger verdroeg.

De heiligheid van God en de verschrikking van de zonde werden zichtbaar in het feit dat de var in zijn geheel buiten de legerplaats verbrand moest worden. Dit offer laat ons Christus zien, verlaten door God als de Drager van onze zonden, zoals we zien in Psalm 22 en het Evangelie naar Markus.

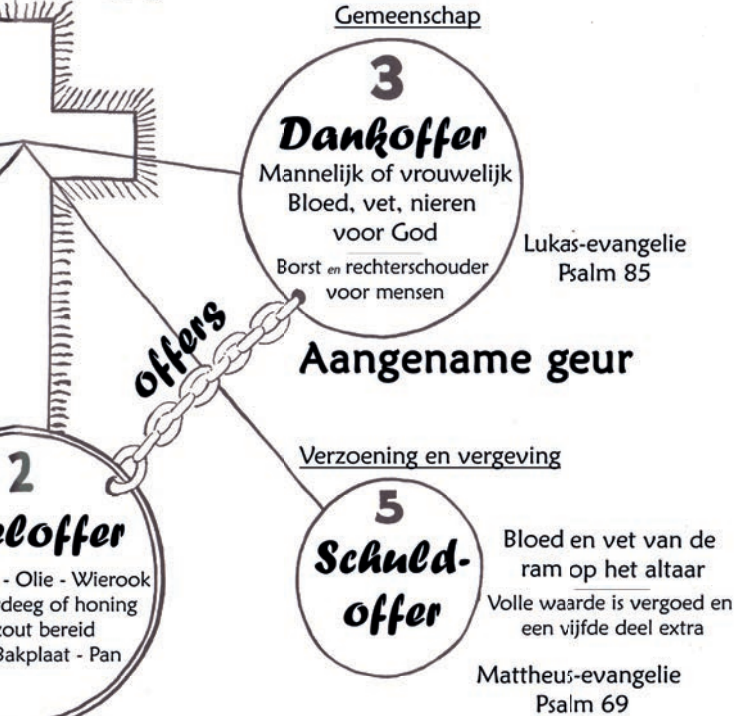
5. Het schuldoffer

Hier wordt de zonde gezien als een overtreding tegen de regering van God. Er moest genoegdoening plaatsvinden voor dingen die verkeerd gedaan waren en een vijfde deel moest eraan toegevoegd worden. Verzoening werd gebracht door het bloed van het offer; zo kreeg de overtreder vergeving.

Dit offer laat ons Christus zien Die voor onze zonden en overtredingen aan het kruis gestorven is en teruggegeven heeft wat Hij niet geroofd had (Ps. 69:5). Hij heeft niet alleen voldaan aan God voor onze zonden en onze schuld. Nee, Hij heeft als het ware ook een vijfde deel toegevoegd: door Zijn werk werd méér eer aan God gegeven en kregen mensen méér zegeningen dan voordat de zonde was begaan. Dit is meestal het eerste aspect dat een zondaar ziet in het kruis van Christus. Psalm 69 en het Evangelie naar Mattheüs laten ons dit aspect van het offer van Christus zien.

R.K. Campbell

f offers

Aangenamer geur

Maakte Mens
Psalm 16

Naar een illustratie van R.K. Campbell

Bekering op een boomstam

**'Als iemand de Heere Jezus Christus niet
liefheeft, laat die vervloekt zijn'
(1 Kor. 16:22)**

Lang geleden hield een dienaar van God een ernstige preek over dit Bijbelwoord. Vele luisteraars werden diep geraakt. Ook een jongen van 15 jaar hoorde dat woord, maar op hem maakte het geen indruk. Hij was niet bereid om de gedachte aan de eeuwigheid toe te laten in zijn hart.

Korte tijd daarna ging hij naar zee en later emigreerde hij naar Amerika. Daar kocht hij een stuk grond waarop hij goed boerde. Tot op hoge leeftijd werkte hij nog op zijn landerijen.

Op een avond ging hij op een omgewaaide boomstam zitten. Zoals het soms gaat met oude mensen, dwaalden zijn gedachten terug naar zijn jeugd. In gedachten zag hij zijn ouderlijk huis, zijn ouders en zijn vrienden. In een flits overviel hem ook de gedachte aan die ernstige preek – en dat ene woord brandde zich vast in zijn hart: vervloekt is iedereen die de Heere Jezus niet liefheeft. Op 85-jarige leeftijd kwam bij deze oude man het zaad van Gods Woord eindelijk op. Hij beseftte dat hij voor eeuwig verloren was, knielde bij de boomstam neer en smeekte God om genade en vergeving. Als nieuw mens kwam hij weer thuis en heeft nog enkele jaren als getuige mogen leven voor zijn Redder.

**'Want de
Zoon des
mensen is
gekomen
om te
zoeken en
te redden
wat
verloren
is.'**

Lukas 19:10

Wat wacht God in Zijn geduld soms toch lang! Ja, Hij 'heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen' (2 Petr. 3:9). Maar hoe gemakkelijk had het ook bij deze man anders kunnen uitpakken! Niemand weet hoelang zijn eigen genadetijd nog duurt. Speel er niet mee!